కిటుకు వదిలితేగాని...

-ఆనందరావు పట్నాయక్

శ్రీపతి కాలెండరు చూశాడు. ఇంకా [illegible] - ఏదో ఏడు రోజులు గడిస్తే గాని [illegible] శ్రీపతి [illegible] ఎప్పుడూ [illegible] [illegible].

పైకి తిరగేస్తుంటే [illegible] తేదీ [illegible] అతని చూపులు ఆగాయి. కళ్లు నులుముకొని చూశాడు. నిజమా! ఆ రోజు ఎల్.ఐ.సి. నుండి మనీ బ్యాక్ పాలసీ క్రింద డబ్బు రావాల్సి ఉంది. [illegible] అనుకొని ఎల్.ఐ.సి. ఆఫీసుకి పరుగెత్తాడు. డీలింగ్ అసిస్టెంటు సీటులో లేడు. పోనీ ఎక్కడకెళ్లి తగలడ్డాడో, ఎప్పుడొస్తాడో, అసలు రాడో పక్క సీటాయనికి తెలీదట. శ్రీపతికి విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. అందుకే కాబోలు ప్రభుత్వం ఇన్స్యూరెన్సు కంపెనీకి పోటీగా ప్రవేటు రంగాన్ని

[illegible] ఇంతలో తనచేత ఇన్సూరెన్సు చేయించిన ఏజెంటు కనబడ్డాడు. శ్రీపతి ఎదురుపడ్డాడు. అతనికి విషయం చెప్పాడు.

"ఏలేలెండి. చూద్దాం. ఆల్ ఇండియా లెవెల్లో మా ఏజంట్ల కాన్ఫరెన్స్ ఒకటుంది. నేను దానికి సెక్రటరీని. బిజీగా ఉన్నాను" అంటూ గుండుకు దొరక్కుండా పోయాడు. శ్రీపతి పళ్లు నూరుకొన్నాడు. వద్దు బాబూ మొర్రో అన్నా తన వెనకాల పదికి పదకొండుసార్లు తిరిగి ఇన్సూరెన్సు చేయించిన ఏజెంటు, ఏరు దాటిన తర్వాత తెప్ప తగలేసిన చందాన ప్రవర్తించాడు.

"బావా! ఎప్పుడు వచ్చితీవు!" అన్న డైలాగ్ విని పొరబాటున నాటకంలో జొరబడ్డాననుకొని తలవంచి వెళ్ళిపోబోతున్న శ్రీపతిని పట్టుకొని ఆపాడు సుబ్బులు వురఫ్ సుబ్బారావ్. తనకు దూరాన చెల్లి వరస కజిన్‌కి మొగుడు. ఈ ఆఫీసులో సుబ్బులున్నాడన్న ధ్యాసే లేనందుకు తనలో తనే తిట్టుకున్నాడు. విషయం విశదీకరించాడు కృష్ణపరమాత్మ.

"ఓస్! అంతేనా! బాయ్ హాత్‌కి ఖేల్" అన్నాడు అర్జునుడు. అప్పుడే డబ్బు దొరికి జేబులో ఇమడక అవస్థపడ్డట్టనిపించింది శ్రీపతికి. సుబ్బులు తెచ్చిన ఫారాల మీద సంతకాలు పెట్టి వచ్చేశాడు. చెక్ తీసుకొని ఇంటికి సరాసరి తెచ్చి ఇస్తానని చెప్పాడు బావ.

కాలం బహు భారంగా నడుస్తోంది. వారం రోజులు గడిచేసరికి యుగం గడిచినట్లనిపించింది శ్రీపతికి. ఆ రోజు లేస్తూనే కాలెండరు చూశాడు. ఇరవై ఎనిమిదవ తారీఖు అంకెలు అందంగా కన్పించాయి. వెళ్లి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అప్పుడే లేచి వచ్చిన అమ్మాయి అదిరిపడి "అమ్మా... అమ్మా" అని కేకేసింది. ఆ కేకకి శ్రీపతి పెళ్లాం పరుగెత్తుకొచ్చింది. ఇద్దరూ తల్లీ, కూతుళ్లు భయం భయంగా శ్రీపతి వైపు చూస్తూ అవాక్కయిపోయారు.

"ఏమర్రా! ఏమయింది మీకు?" అన్నాడు శ్రీపతి.

"ముందు మీ మొహం అద్దంలో చూసుకోండి".

రుసరుసలాడుతూ భార్యామణి వంటింట్లోకి నడిచింది. ఈ రుసరుస ఎప్పుడూ ఉన్నవే అని బాత్రూంలోకి వెళ్లి అద్దంలో చూశాడు శ్రీపతి. వెధవ అద్దం ఎప్పుడూ శుభ్రం చెయ్యరు అని తిట్టుకొంటూ అద్దం తుడిచాడు. అప్పటికీ శుభ్రం కాకపోతే లుంగీతో తుడిచాడు.

"కెవ్..."

అన్న కేకకి జడిసిపోయాడు శ్రీపతి. వెనక్కి

నువ్వు - నేను

మానవత్వమే నా బలహీనత
పాపభీతి వల్ల నేను నీ కాలి బంతినౌతున్నాను
అవమానాలు నాకు యజమానులౌతున్నాయి
అంతేగానీ
పలుకు బలంతో చెలరేగి
పదే పదే నాతో చెలగాటమాడే నిన్ను
అదను కనిపెట్టి అణిచెయ్యడానికి
నా ఒంటి నున్న ఈ పావుశేరు మాంసం చాలదూ!
అడుగడుగునా దగా పడుతూ
ఎన్ని అడుగులు వేస్తున్నా
ఎండమావిలా సహనపు సరిహద్దు
నా కసి నీ ప్రాణం మీద కాదు
నీ పైశాచికత్వం మీద
అందుకే
నేను సంఘర్షణతో సతమతమవుతూ బతుకీడుస్తున్నా
నువ్వు సంతోషంతో సవిలాసంగా జీవిస్తున్నావ్!

- చిరమన వెంకట రమణయ్య

తిరిగిచూస్తే చిన్నాడు, ముద్దుల కొడుకు లెట్రిన్‌లో కూచుని వెర్రిగా చూస్తున్నాడు. వాడి వెర్రిమొహానికి కారణం తెలిసి లక్ష్మీపతి లజ్జితుడయ్యాడు. అద్దం తుడవడానికి లుంగీ ఉపయోగించాడు. పన్నెండు గంటల క్రితం కట్టిన వస్త్రమది. తన డ్యూటీ అయిపోయిందని ఊడి పూర్తిగా చేతికి వచ్చింది.

ఇకపోతే తల్లీ కూతుళ్ల విభ్రమానికి కారణం తన మూతి మీసం మీద సాలెగూళ్లు అంటుకొని ఆఫ్రికా అడవిలోని ఆటవికుడిలా ఉన్నాడు. కాలెండరుని ముద్దు పెట్టుకున్నప్పుడు లభించిన ప్రసాదమది.

ఆఫీసు ఎగ్గొట్టి ఎల్.ఐ.సీ ఆఫీసుకి పరుగెత్తాడు శ్రీపతి. సుబ్బులు కనుచూపు మేరలో కన్పించలేదు. ఆఫీసు అంతా కలయజూశాడు.

"ఏమిటి వెతుకుతున్నారు? ఎవరు కావాలి?" అన్నాడొకాయన.

"సుబ్బులు! ఐమీన్ సుబ్బారావు" అన్నాడు నత్తిగా శ్రీపతి.

నత్తివాళ్లు హేండీక్యాప్డ్ కోటాలో ఎందుకు రారో అని అవతలాయన ఆలోచించి "ఈ ఆఫీసులో అరడజను సుబ్రావ్‌లున్నారు. ఏ సుబ్బారావు కావాలి?" అన్నాడు. సమయానికి ఇంటి పేరు గుర్తుకు రాలేదు. నాలిక తడి చేసుకొంటూ...

"క్లర్కు సుబ్బారావ్ సార్!" అన్నాడు.

"క్లర్కుల్లో కూడా ముగ్గురు సుబ్రావ్‌లున్నారు." శాంతంగా సమాధానమిచ్చాడాయన.

శ్రీపతికి ఆంధ్రదేశం మీద కోపం వచ్చింది. మరేం పేరు లేనట్లు ఇక్కడ ప్రతి మూడోవాడి పేరు సుబ్బారావు. ఇంకా నయం. చైనాలో అయితే అందరి పేరు ఒకేలా ఉంటుంది. మొత్తం మీద తెప్పరిల్లుకొని గ్లాసెడు నీళ్లడిగి అవి సగం తాగి, సగం షర్టు మీద పారబోసుకొని సుబ్బారావు వర్ణవిశేషాలు, రూప లావణ్యాలు చెప్పేసరికి...

"ఓహో! అడారి సుబ్బారావా! అతను క్లర్కు అని చెప్పాడా!" ప్రశ్న వేశాడాయన. ఈసారి వళ్లు మండిపోయింది శ్రీపతికి.

"అవును. ఏమిటంట!" అన్నాడు శ్రీపతి.

చాలా జాలీగా చూశాడు ఆ వ్యక్తి.

ఏంటయింది అన్నట్లు చూశాడు శ్రీపతి.

"ఆయన క్లర్కు కాదు. అటెండరు. శలవులో ఉన్నాడు." చావు కబురు చెప్పి చల్లగా జారుకున్నాడాయన.

ఇంత మోసమా! తను సుబ్బారావు పెళ్లికి వెళ్లాడు. ఎంత యాగీ చేశాడు. ఎల్.ఐ.సి. తనే మోస్తున్నట్లు ఆ మాటలు. తన వాళ్లు ఎంత మోసపోయారు. తన పని అయిపోనీ వాడి పని పట్టాలి. మరోసారి పళ్లు పటపటలాడించాడు శ్రీపతి.

ఆపద్బాంధవుడిలా కనపడ్డాడు ఏజంటు. ఏ మూడ్ మీదున్నాడో ఏజెంటు కంప్యూటరు సెక్షన్‌కి వెళ్లి వివరాలు సేకరించుకొని వచ్చాడు. చెక్ రెండ్రోజుల క్రితమే డిస్పాచ్ అయిపోయిందని చెక్ నంబరు, తారీఖు, అమౌంటు ఒక కాగితం మీద రాసి తెచ్చాడు. మరోమాట చెప్పకుండా ఇంటికి రాకెట్‌లా వచ్చి వాలాడు. ఆ రోజలా గడిచింది. పోస్టుమాన్ జాడలేదు. మర్నాడు పోస్టాఫీసుకి వెళ్ళాడు. తన పేర రిజిస్టర్డు లెటర్సు లేవని చెప్పారు. మరోమారు చూడమని చెప్తే కేకలు వేసి కసిరేశాడా పోస్టల్ క్లర్కు. పోస్టాఫీసులు కూడా ప్రవేటు రంగానికి అప్పజెప్పాలని ఆ విషయాన్ని వాజ్‌పేయి సర్కారుకి చెప్పాలని దృఢ నిశ్చయం చేసుకున్నాడు శ్రీపతి.

మళ్లీ ఎల్.ఐ.సి. ఆఫీసుకి వెళ్తే ఈసారి సుబ్బులు కన్పించాడు.

"బావా! థ్యాంక్స్ చెప్పడానికి ఇంత దూరం రావాలా!" అన్నాడు సుబ్బులు.

"థేంక్సా! నా బొందా, అటెండరు నాకొడకా!" అని మనసులో తిట్టుకొని విషయం చెప్పాడు.

సుబ్బులు డిస్పాచ్ సెక్షన్‌లో ఆరాతీస్తే ఆ చెక్ చుప్పనాతిపురం వెళ్లిందని తెల్సింది. అది అంతకు ముందు తను పనిచేసిన ఆఫీసు. బదిలీ అయివచ్చినా తన అడ్రసు మారలేదు.

మర్నాడు అదరాబాదరా చుప్పనాతిపురం బయల్దేరాడు శ్రీపతి. ఆఫీసు తాళం వేసి ఉంది. పన్నెండు గంటల వరకు వెయిట్ చేసి చూశాడు. వచ్చే నాథుడు లేడు. ఇది ఆఫీసా! అడివా! దేశంలోని వ్యవస్థ పాడయిపోయింది. దీన్ని సమూలంగా సర్వనాశనం చేస్తే తప్ప మరో మార్గం లేదు. ఇంక్విలాబ్ జిందాబాద్ అనబోయి ఆ మాటే ఎక్కడో అస్పష్టంగా వినపడింది.

చౌకీదారు వచ్చాడు. ఆ రోజు మే ఫస్టు తారీఖు కాబట్టి ఆఫీసు శలవు - ఆ విషయం తట్టనందుకు తిట్టుకున్నాడు. వెంటనే పోస్టాఫీసుకి వెళ్లాడు. పోస్టుమ్యాన్ లెటరు డెలివరీకి బయల్దేరిపోయాడు. ఈసారి కాస్త తెలివిగా టాకిల్ చెయ్యాలని నిర్ణయించుకొన్నాడు శ్రీపతి. పోస్టుమ్యాన్ పేరు, వివరాలు కనుక్కున్నాడు. సెంటరుకి వెళ్లి కూచున్నాడు. పోస్టుమ్యాన్ ఇంకా రాలేదని హోటల్ వాడు చెప్పాడు. ఆరు నూరైనా ఆ హోటల్‌కి వచ్చి కప్పు టీ తాగి వెళ్తాడట. తన చెక్ తనకి గ్యారంటీగా లభిస్తుంది. శ్రీపతి జేమ్స్‌బాండ్‌లా ఫీలయ్యాడు. మధ్యాహ్నం లంచ్, టీ బ్రేకు గట్రా అయిపోయాయి.

"అవును సారూ! పోస్టుమ్యాన్ గురించి అడిగారు కదూ! అతను గ్రౌండ్సులో ఉంటాడు. ఈవేళ రాడు" అన్నాడు హోటల్ నాయురు.

స్వానుభవం

నా నెవరికీ అర్థంకాను అంటారు చాలామంది బోయ్‌ఫ్రెండ్స్.

అసలు అర్థమవ్వడమంటే ఏమిటి? సెక్సువల్ కాంటాక్ట్ పెట్టుకోమనా? అయితే ఎంతకాలం? సెక్సువల్ కాంటాక్ట్ పెట్టుకుంటే ఆ తర్వాత తెలుసుకొని అని మనసా ముద్ర వేసేది ఈ మారాయుళ్లే కదా! అంటోంది టబూ. (అనుభవమే! అనుభవంతో చెప్తోంది)

నాయుడు వైపు కసిగా చూశాడు శ్రీపతి. కేరళ నుండి ఖాళీ చేతుల్తో వచ్చి కోటీశ్వరుడయ్యాడు నాయురు. తన వద్ద నుండి భోజనం, టీ డబ్బులు వసూలు చేసి ఇప్పుడా మాట చెప్తాడా! కోపం తెచ్చుకుంటే పనులు సాధించడం కష్టమని గ్రౌండ్స్‌కి పరుగెత్తాడు శ్రీపతి.

ఏదైనా ర్యాలీలు, షూటింగులు గట్రా అయితే గ్రౌండ్స్ ప్రధాన కేంద్రం.

"కార్మికులంతా సంఘటితమవ్వాలి" లెనిన్‌లా గడ్డం వాడు స్పీచిస్తున్నాడు. జనం ఒళ్లు విరిచి వింటున్నారు. శ్రీపతి ఖాకీ రంగు వేసుకొన్న ప్రతివాడినీ ఎక్సరే కళ్లతో చూస్తున్నాడు. గ్రౌండ్స్ కున్న నాలుగు దిక్కులు గాలించి వచ్చేశాడు. మరో దిక్కు లేక ఆడియన్స్‌లో ఒకడ్ని పట్టుకొని పోస్టుమ్యాన్ పోచలయ్య గురించి అడిగాడు. ఆ వ్యక్తి మౌన భాషలో వేలెత్తి వేదిక మీదికి చూపించాడు. మెడలో దండలు వేసుకొని కుర్చీల్లో అరడజను కార్మికనేతలున్నారు. అందులో పోచయ్య ఒకడు. అప్పుడు ప్రెసిడెంట్ ఆఫ్ ఇండియా స్వయంగా వచ్చి అడిగినా తపాలా ఇవ్వడట పోచలయ్య. ఆ రాత్రి ఆగిపోవాల్సి వచ్చింది. మర్నాడు పోస్టాఫీసుకి వెళ్లి తన కవరు అందించుకున్నాడు. పట్టణం రావాలంటే బస్‌ల బందు, కండక్టర్ల సమ్మెలు.

ఏదైనా లారీ ఒకటి వస్తుంటే డ్రైవరుని బతిమాలి అందులో ఎక్కేశాడు. ఆకలితో కడుపు నకనకలాడుతుంది. అయినా నేరుగా బ్యాంకుకి వెళ్ళేశాడు. టైం అవ్వడంతో కొందరు మూసేశారు. ఇంటికి వెళ్లాడు. అప్పటికే రెండు సార్లు ఆఫీసునుండి పిలుపు వచ్చింది ఆడిట్ వాళ్ళొచ్చారని.

మర్నాడు ఆఫీసుకి వెళ్లి ఆడిట్ వాళ్లకి రికార్డ్సు ఇచ్చి, బాస్‌కి అపాలజీ చెప్పి అరగంటలో వస్తానని స్టేట్ బ్యాంకుకి వచ్చాడు శ్రీపతి. కౌంటరు ముందున్న జనాన్ని చూసి ఖంగుతిన్నాడు. ఆ రోజు పెన్షన్ డే అట. విసుగు చెందని విక్రమార్కుడిలా ఓపిగ్గా నిలబడి చెక్ ఇచ్చాడు.

"మాస్టారు! ఇది ఆంధ్రా బ్యాంక్ చెక్" అన్నాడు కౌంటరులోని క్లర్కు. శ్రీపతికి సిగ్గేసింది. ఇంతవరకు అది ఏ బ్యాంకు చెక్కో గమనించనందుకు.

వెంటనే ఆటో పెట్టించుకొని ఆంధ్రా బ్యాంకుకి వెళ్లాడు. డబ్బు ఇక తన స్వంతమే. రిజర్వ్ బ్యాంకు గవర్నరు కూడా తనని అడ్డుకోలేడు. ఉషారుగా చెక్ ఇచ్చి కాలరు ఎగరేసి డబ్బిచ్చేయండన్నాడు ధీమాగా.

"డబ్బా! కుదరదు" అన్నాడు క్యాషియరు.

"ఏం ఇది చెక్ కాదా!" బౌన్స్ అయ్యాడు శ్రీపతి.

"ఇది అకౌంటుపేయీ చెక్ మాస్టారూ! మీకిక్కడ ఎకౌంటుందా?" అడిగాడు క్యాషియరు.

"నాకు సిండికేటు బ్యాంకులో ఉంది" అన్నాడు వెంగళప్పలా శ్రీపతి.

ఎక్కడైనా ఒకటే!

సుస్మితాసేన్ ముంబై విడిచి పెట్టి న్యూయార్క్ వెళ్ళిపోయింది. తను ఆశించిన మేరకు ఫిలింస్‌లో ఛాన్సులు రాకపోవడమే ఇందుక్కారణం అని పబ్లిగ్గా ఒప్పుకుంది. "నాకు అన్ని విధాల 'సంజయ్‌నారంగ్' సహకారంగా వుంటున్నాడు. ప్రశాంతమయిన జీవితం మాది. అనవసరంగా లేనిపోని తలకాయనెప్పులెందుకు తెచ్చిపెట్టుకోవడం?" అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేస్తోంది సుస్మిత.

(సినిమాల్లో నటించడమంటే తలకాయ నెప్పా? హాతోస్మి!)

"అయితే అక్కడకు వెళ్లి మీ ఎకౌంటుతో క్రెడిట్ చేయించుకోండి" అన్నాడు అసహనంగా వాడు. మళ్లీ ఎక్కువగా మాట్లాడితే మర్యాద దక్కదు. అప్పటికే బ్యాంక్స్ నేషనలైజ్ అయిపోయాయి. వెంటనే సిండికేటు బ్యాంకుకి వెళ్లాడు. ఆరోజు బ్యాంకు మరో బిల్డింగుకి షిఫ్టు అవుతోంది. శ్రీపతి జుత్తు పీక్కున్నాడు.

ఆడిట్ వాళ్లు పెద్ద ఫ్రాడ్ పట్టుకొన్నారు. శ్రీపతికి గుండాగినంత పనయింది. కాని అది అంతకుముందున్న క్లర్కు చేసిన నిర్వాకం. అవన్నీ సద్దు మణిగి, ఆడిట్ వాళ్లకు ఆతిథ్యం ఇచ్చి బ్యాంకుకి వెళ్లాడు. ఖచ్చితంగా సిండికేటు బ్యాంకు అని మరీ చూసి వెళ్లబోతే సెంట్రీ ఆపేశాడు. ఎందుకాపేశావు అని దబాయించాడు శ్రీపతి.

"క్యా దారూ పీకే ఆయా?"

నిజమే. ఆడిట్ వాళ్లతో కూచొని బీరు కొట్టాడు. దానిమీద కిళ్లీ బిగించినా కూడా సెంట్రీ పసిగట్టేశాడు. గతజన్మలో బహుశా వాడు భైరవస్వామి అయి పుట్టి ఉంటాడు. అయినా తను ఏం చేస్తే ఏమిటి? ఆంధ్రా అంతా మందే కదా! చంద్రబాబు పుణ్యమా అని ప్రొహిబిషను ఎత్తేశారు. తనకీ రైట్ ఉంది బ్యాంకులోనికి వెళ్లడానికి.

"ఏమిటి సార్! గొడవ" అని అడిగాడొకాయన. శ్రీపతి ఈసారి అరచెయ్యి అడ్డుపెట్టి మాట్లాడాడు.

"అవును. ఈవాళ మీరు బ్యాంకులోనికి వెళ్లకూడదు." అది వాడికెలా తెలిసిపోయింది తను తాగినట్లు.

"వై? వాట్సర్?" శ్రీపతిలోని మరోమనిషి అరిచాడు. తాగింది బీరయినా ఇంతగా పనిచేస్తుందా! అలా అయితే సైనికులకు బీరు సప్లై చెయ్యమని రక్షణశాఖకి చెప్పాలి.

"బికాజ్ టుడే ఈజ్ సండే. మైండ్ యువర్ బిజినెస్" అని చెప్పి విసావిసా వెళ్లిపోయాడాయన.

భళ్లున తెల్లవారింది. సోమవారం వచ్చింది. ప్రొద్దున్న పదిన్నరగంటలకి బ్యాంకుకి వెళ్లి చెక్ ఇచ్చేశాడు. కలక్షన్ కోసం వెళ్లివస్తుందన్నారు.

మంగళవారం వచ్చింది. శ్రీపతి సంతోషానికి అవధుల్లేవు. మంగళవారం శుభప్రదమైనది. తను పరీక్ష పాసయింది మంగళవారం. ఉద్యోగంలో చేరింది మంగళవారం. పెళ్లయింది ఆదివారమైనా శోభనమయింది మంగళవారం నాడే. అందుకే ఈ రోజు డబ్బు దొరకడం తథ్యం. డబ్బు డ్రా చెయ్యడానికి విత్‌డ్రాయల్ ఫారం నింపి కౌంటరులో ఇచ్చాడు.

"అవును సారూ! మీ ఎకౌంటుకి చెక్ సదుపాయం ఉంది కదా! ఫారం ఎందుకు ఇచ్చినట్లు?" ఈసారి నాలిక కరుచుకోలేదు శ్రీపతి.

తృప్తి

"నటుడికి 'తృప్తి' అంటూ ఉండకపోతే ఆ వెలితి నటనలో కొట్టొచ్చేలా కనిపిస్తుంది. నేను తెలుగు, తమిళం, మళయాళం, కన్నడం ఏ భాషా చిత్రంలో నటించినా... ఏ పాత్ర చేసినా తృప్తిగా ఫీలయ్యే వాణ్ణి. మొదట్నించీ 'తృప్తి' పడ్డం అలవాటు చేసుకున్నా. ఈ రోజు బుల్లితెర మీద నటిస్తున్నా. పెద్ద తెర మీద నటిస్తున్నా అనుభూతి పరంగా ఒకటే ఫీలవుతున్నా! అంటాడు సీనియర్ కేరక్టర్ ఆర్టిస్ట్ శరత్. (ఏరాయైతే నేం?....)

కరిచి కరిచి అది మామిడి బద్దంత అయింది.

ఆఘ మేఘాల మీద ఇంటికి వెళ్లి చెక్‌బుక్ తెచ్చుకున్నాడు. అందులో ఒకే ఒక చెక్ మిగిలి ఉంది. అంకెల స్థానంలో అక్షరాలు, అక్షరాల స్థానంలో అంకెలు వెయ్యడం వలన చెక్‌ని రిజక్ట్ చేసారు. కొత్త చెక్‌బుక్ కోసం అప్లై చేసాడు శ్రీపతి. బ్యాంకు షిఫ్టు అవ్వడంతో చెక్‌బుక్స్ ఎక్కడున్నాయో తెలీలేదు. మొత్తం మీద అవి దొరికేసరికి బ్యాంకు టైం అయిపోయింది.

బుధవారం వచ్చింది. ఎందుకో శ్రీపతికి బుధవారం అంటే ఒక ఎలర్జీ. తన అమ్మమ్మ ఆ రోజే పోయింది. బ్రిటీషుకాలం నాటి సైకిల్ బుధవారం నాడు పోయింది. సంకోచంతో బ్యాంకుకి బయల్దేరాడు. దారిలో పిల్లి, ఆ వెనక ఒంటి బ్రాహ్మడు కనపడ్డారు. అయినా శ్రీపతి గుండె దిటవు పరచుకొని ముందుకు కదిలాడు. చెక్ కౌంటరులో ఇచ్చి నిలబడ్డాడో లేదో కళ్లు తిరిగి పడిపోయాడు. తెలివి వచ్చేసరికి తెల్లని పరుపు మీద తను, ఎదురుగా అంతకన్నా తెల్లగా ఉండే డ్రస్సులో నర్సు. అయిదు నక్షత్రాల ఆసుపత్రి అది.

రకరకాల పరీక్షలన్నారు. ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్‌కి మార్చారు.

శ్రీపతి డిశ్చార్జ్ అయ్యాడు. హాస్పిటల్ వాళ్లు అంత వేగంగా కోలుకున్నందుకు ఆశ్చర్యపోయి పూలగుత్తి ఇచ్చి వీడ్కోలు చెప్పారు. కొన్ని రోజులుగా తను పడిన తపన పూలగుత్తి రూపంలో తన చేతిలో నిలిచింది.

శ్రీపతికి వాళ్ల తాత చెప్పే సూక్తిజ్ఞాపకం వచ్చింది. ఎవరికైనా రోగం, రొష్టు వస్తే అమ్మమ్మ నాటు మందేసి, ఎన్ని సపర్యలు చేసినా తగ్గేది కాదు. ఇంగ్లీషు డాక్టరు వచ్చి సూది మందు వేస్తే గాని తగ్గేది కాదు తాతయ్యకి. అందుకే అంటుండేవాడు తాతయ్య

"కిలుం వదిలితే గాని కీడు వదలదు". ❋